

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.041/2021/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Tyukász Szabolcs egyéni ügyvéd (Cím3) által képviselt **Felperes1** (Cím2) **felperesnek** a Prandler & Petróczy Ügyvédi Iroda (Cím4, ügyintéző: dr. Petróczy Gyula ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) **alperes** ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 4.M.70.429/2020/15. sorszámu – a 16. számú végzéssel kijavított – ítélete ellen az alperes által 17. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest 379.900 (háromszázhetvenkilencezer-kilencszáz) forint fellebbezési illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2017. december 15. napjától állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban vetőmag üzemvezető munkakörben. A felperes a munkát az alperes Település2i székhelyén végezte, az alperes a Település1i telephelyén folytatta a kísérleteket az új paprikafajták keresztezéssel történő előállításához. A felperes munkaköri feladatai közé tartozott a vetőmagok megérkezését követően azok tisztítása, csávázása, a kórokozókkal szembeni kémiai kezelése, szárítása és lefestése, majd a csomagolás, az exporttal kapcsolatos dokumentáció és a papírmunka elvégzése. A felperes a vetőmagok megérkezésétől a megrendelőig történő elküldésig tartó egész folyamatot végezte és felügyelte.

[2] Az alperes 2019. május 28. napján felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. A felmondás indokolása szerint a munkáltató gazdaságosabb működésének biztosítása átszervezést tett szükségessé, melynek következtében a felperes munkaköre megszűnik.

Kereset és ellenkérelem

[3] A felperes keresetet terjesztett elő az intézkedéssel szemben, melyben – keresetmódosítása szerint - a munkaviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel 5.580.121.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[4] Hivatkozásképpen előadta, hogy a felmondás indoka nem valós és nem okszerű, a vetőmag-üzemvezető munkakör nem szűnt meg. A felmondás arról sem szól, hogy a munkakör átkerült volna Település1re, de ezzel összefüggésben az alperes nem ajánlott fel Település1i munkavégzést sem. A felek közötti munkaszerződés 2017. december 1-jén kelt, amikor az alperesi előadás szerint a cég átalakulása már több mint két éve folyamatban volt, ennek ellenére az alperes határozatlan időre alkalmazta, részére a munkakör várható megszűnéséről tájékoztatást nem adott. A távozó munkatárs munkabérének felosztása folytán 2018. októberétől kapott jövedelemrész a távolléti díj összegébe beleszámít.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozásképpen előadta, hogy egy 2015-től zajló átszervezési folyamat eredményeként a társaság főtevékenysége a Település1i telephelyre került át. Ennek folytán a vetőmagtermesztést, a termelők ellátását és az export tevékenységet is Település1en realizálják, ahol az iroda, a laboratórium és a fóliasátrak működnek. Az alperes fővárosi székhelyén ma már csak a könyvviteli adminisztráció és a vetőmagvak export csomagolása történik, ott összesen három alkalmazott dolgozik, míg Település1en 13 fő. Nem a felperesi munkaszerződésben megjelölt munkakör és munkafeladatok szűntek meg, hanem a gazdasági tevékenységek Település1re kerülésével és a Település1i fejlesztéssel összefüggésben a felperes által ellátott, a fővárosi termelési területen gyakorolt munkakör szűnt meg. A felperes munkaköre így Település2n szűnt meg, a munkakör átkerült Település1re. Ha egy pesti vetőmagüzem megszűnik, akkor megszűnik a vetőmag üzemvezetői munkakör is. A foglalkoztatottakról táblázatot csatolt, mellyel kapcsolatban felhívta a figyelmet arra, hogy abban vetőmag üzemvezető besorolás nem található. Az alperesnél jelenleg mindösszesen két főállású munkavállaló dolgozik a Település2i székhelyen. Előadta, hogy a szakmai vezetői kapcsolatokat és az export szervezését mely munkavállalók látják el.

Az elsőfokú bíróság döntése

[6] Az elsőfokú bíróság – 16. számú végzésével kijavított – ítéletével kötelezte az alperest 4.749.274.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés megfizetésére. A határozat indokolása szerint az alperesi védekezés ellentmondásos volt: az alperes egyrészről arra hivatkozott, hogy a felperes Település2i munkaköre szűnt meg, azaz Település2n szűnt meg a vetőmag üzemvezetői munkakör. Másrészről azt is előadta, hogy a Település1en dolgozó 15 fő közül senki nem vetőmag üzemvezető. Az alperes sem nyilatkozatot nem tett, sem bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett arra elő, hogy a felperes munkaköri feladatai mely személynek/személyeknek kerültek átadásra. Az alperes a per során a cég történetére és az annak során megvalósult fejlesztésre hivatkozott, mint ami az intézkedés alapja, de sem az alperesi törvényes képviselő, sem tanú meghallgatására bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, munkaköri leírásokat nem csatolt. A becsatolt táblázaton kívül ingatlan adásvételi szerződést, földhivatali bejegyző határozatot, tervezési szerződést, valamint fényképfelvételeket csatolt a Település1i üvegházakról. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy ezek nem bírnak relevanciával, ezekből ugyanis semmilyen módon nem derül ki, hogy az átszervezés konkrétan hogyan történt, és az miképpen érintette a felperes munkakörét. Mindezek folytán az alperes nem bizonyította a felmondás indokának valóságát és okszerűségét. Amennyiben csupán Település2n szűnt meg a felperes munkaköre, nem világos, miért nem ajánlott fel az alperes Település1i munkavégzést a felperes részére, de az sem, hogy ha már 2015-ben körvonalazódott az alperesi szervezetben végrehajtandó átszervezés, akkor 2017-ben miért nem határozott idejű munkaszerződést kötött az alperes a felperessel. Munkajogi szempontból nem volt értelmezhető az az alperesi előadás, hogy „a határozatlan idejű szerződés is ideiglenes, mivel az egész élet ideiglenes”.

[7] A kereset összecszerúsége kapcsán rögzítette, hogy nem volt vitatott a felek között, hogy 2018. októberétől a felperes havi 154.352.- forint plusz juttatásban részesült az alperestől egy volt munkavállaló feladatainak és munkabérének szétosztása folytán. A bíróságnak nem abból kellett kiindulnia, hogy a kifizetés jogcímeiként mi került feltüntetésre a bérjegyzékben, hanem abból, hogy ezen kifizetés mire figyelemmel történt és rendszeres volt-e vagy sem. Az elsőfokú bíróság szerint ezen kifizetés alapbér jellegű volt, ezért az a távolléti díjba beszámít.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[8] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását.

[9] Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban Mt.) 64. § (1) bekezdés b) pontját, (2) bekezdését, 66. § (1)-(2), (4)-(5) bekezdéseit, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban Pp.) Pp. 3, 4, 5, 6.§-át, 346. § (5) bekezdését, 237. §-át, 279. §-át, az Alaptörvény XXVIII. cikkét és T) cikkét. Az elsőfokú bíróság ítéleti

megállapításai iratellenesek, sérült a pártatlan és észszerű határidőn belül történő döntéshozatal alaptörvényi kötelezettsége.

[10] Az alperesnél 2015. évben indult egy átszervezési folyamat, melynek folytán egységes termesztési struktúrába és logisztikai rendbe szervezés 2020. évre kialakítottan megtörtént az alperes Település1i fióktelepén. Ezzel a Település2i „vetőmag üzem” megszűnt. A felperesnek vetőmagüzem vezető munkakörű munkavállalóként elsődleges feladatköre a vetőmag-feldolgozási folyamatok koordinálása és ellenőrzése volt. 2019. évre a teljes infrastruktúra kialakítás megtörtént, a vetőmag-üzemi tevékenység teljes terjedelemben átkerült Település1re, a felperes Település2i székhelyén gyakorolt vetőmag-üzemi munkaköre 2019. évben megszűnt. 2018. évben még kilenc Település2i munkavállaló dolgozott, 2019. évben már csak három főállású Település2i munkavállaló volt. Ezzel igazolt a felmondás alapjául szóló szervezeti átalakítás. Az alperes védekezése nem volt ellentmondásos, az alperes a per során következetesen fenntartotta az átszervezés folytán megvalósult munkakör megszűnését, melyet széles körű és hiteles dokumentáció csatolásával igazolt. Az átszervezés tényével nem ellentétes azon alperesi állítás, hogy vetőmag-üzemvezetői munkakör sem Település2n, sem Település1en nincs. Téves az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítása, hogy az alperes nem nyilatkozott és bizonyítási indítványt sem tett arra nézve, hogy mely személynek vagy személyeknek került átadásra a felperesi feladatkör. E tekintetben hivatkozott az MK 95. számú állásfoglalásra, melynek szerint nem szükséges a felmondási ok részletes leírása, hanem a körülményekhez képest elegendő az ok összefoglaló megjelenése is. A felperesnek a munkakörénél fogva teljes rálátása volt az átszervezés folyamatára. Az a tény pedig, hogy x, y vagy z végzi a munkakört Település1en, a felmondás okát illetően irreleváns. Előadta, hogy maga a felperes sem állította a tevékenység általános megszűnését, a keresetlevelében ugyanis előadta, hogy a felperes által végzett munkakörök nem szűnhettek meg. „A feladatellátás folyamatos megvalósulásával kapcsolatos bizonyításra eljárásjogi igény nem merülhet fel”. Az átszervezés a becsatolt iratokkal teljeskörűen igazolt. Ezzel kapcsolatosan tanúmeghallgatás, munkaköri leírás becsatolása és további bizonyítási indítvány kezdeményezése eljárásjogilag is indokolatlan”. A becsatolt bizonyítékok nem voltak irrelevánsok. Ismételten hangsúlyozta, hogy a felmondás indoka a felperes Település2i munkakörének megszűnése és annak a Település1i fióktelepre történő áthelyezése volt. Ezen tevékenységet pedig Település1en nem vetőmag üzemvezetői beosztású, hanem a folyamatra betanított munkatársak folyamatosan végzik. Előadta, hogy az alperes bizonyította, hogy a felperes Település2i munkaköre megszűnt, a Település1i munkavégzésre való felajánlási kötelezettségnek, mint felmondási feltételnek a törvényhelyét továbbra sem leli, és nincs határozatlan időre szóló munkaszerződés megkötésére vonatkozó jogszabályi tilalom.

[11] Az ítélet indokolása továbbá nem tartalmazza a Pp. 346. § (5) bekezdésében előírtak szerinti jogi indokolást: az elsőfokú bíróság iratellenesen minősítette az alperesnek a felmondási indok valóságára – azaz az alperesi gazdasági tevékenységben megvalósult jelentős átszervezés tényére – irányuló előadásait, valamint ezt bizonyító anyagait irrelevánsnak. Az elsőfokú bíróság konkrét felhívást az átszervezés esetleges egyéb körülményekkel történő bizonyítása tekintetében nem intézett az alperes felé, így az anyagi pervezetési kötelezettségét elmulasztotta, mely körülményt „a kitanítás általános jegyzőkönyvezése sem pótolhat”. Az anyagi pervezetési kötelezettség körébe tartozónak vélte azt is, ha az eljáró bíróság a felperesi munkakört végző további alperesi munkavállalók megnevezését és meghallgatását tartja szükségesnek. Nem helytállóan állapította meg az

elsőfokú bíróság, hogy az alperesi védekezés ellentmondásos volt. A tényállás szabad megállapításának Pp. 263. §-ban rögzített elve nem eredményezhet anyagi jogi rendelkezéssel ellentétes megállapítást. A felperes életkorára tekintettel az Mt. szerint nincs állásfelajánlási kötelezettség. Az elsőfokú bíróság továbbá elmulasztotta a Pp. 3, 4, 5, 6.§-aiban rögzített alapvető kötelezettségek érvényesülésére irányuló intézkedések megtételét.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmet – felhívás ellenére – nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[14] A Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[15] A Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerint a fellebbezésben – a beadványra vonatkozó alaki kellékek mellett – fel kell tüntetni a fellebbezéssel támadott ítélet számát, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, és azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait a fél által megjelölt jogszabálysértések szabják meg (BDT2019. 4084.). Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésben előadott jogszabálysértés alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét.

[16] Az Mt. 64. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte a felmondás indokának valósága és okszerűségének bizonyítása. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy önmagában az alperesnél lezajlott átszervezés, és az ezt igazoló okirati bizonyítékok a felmondás indokának valóságát és okszerűségét nem bizonyítják. Az alperesnek nemcsak az átszervezés megtörténtét, de azt is bizonyítania kellett volna, hogy a felperes munkaköre az átszervezés folytán megszűnt. E tekintetben az alperesnek – még a bizonyítást megelőzően – tényállításokat kellett volna tennie arra nézve, hogy a felperesi munkakör miként szűnt meg, és mi történt a felperesi munkakör részét képező egyes munkaköri feladatokkal. Erre vonatkozóan a felek lényegében egyezően adták elő, hogy azok nem szűntek meg, azokat a továbbiakban is el kellett látni. Átszervezésnek minősül a bírói gyakorlat szerint az egyes munkaköri feladatok szétosztása is. E tekintetben azonban az alperes konkrét tényelőadást nem tett, mindösszesen úgy nyilatkozott, hogy a Település2i vetőmagüzem megszűnése folytán a felperes Település2i vetőmag üzemvezetői munkaköre szűnt meg. Nem nyilatkozott

azonban arra - bár a felperes ezt több beadványában is sérelmezte - hogy a felperes egyes munkaköri feladatait a továbbiakban ki vagy kik látják el. Az alperes minösszesen arra nézve tett tényállítást, hogy a szakmai, vezetői kapcsolatokat és az export szervezését mely munkavállalók látják el. E tényállítása sem a felperes munkaköri feladataira vonatkozott, és teljes mértékben általános volt, melyet egyébiránt a felperes vitatott is.

[17] Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes sem tényállításokat, sem bizonyítási indítványokat, nem terjesztett elő, amelyek igazolták volna, hogy átszervezés folytán a felperes munkaköre megszűnt. Az, hogy az átszervezést követően a megszűnt munkakör részét képező egyes munkaköri feladatokat mely munkavállalók látják el miként, a per eldöntése szempontjából releváns tény, mely a felmondás indokának valósága, okszerűsége megállapításához szükséges. Az alperes azzal, hogy e körben konkrét tényállításokat nem tett, sem bizonyítékokat, bizonyítási indítványokat nem terjesztett elő, megfosztotta magát attól, hogy a felmondás indokának jogszerűségét bizonyítsa.

[18] A Pp. 199. § határozza meg az írásbeli ellenkérelem tartalmi elemeit. A jogszabályhely megkülönbözteti az alaki és az érdemi védekezést. A (2) bekezdés szerint az ellenkérelem érdemi részében - ha azzal a fél a perben védekezni kíván - fel kell tüntetni:

b) érdemi védekezés esetén

ba) a beszámítás kivételével valamennyi anyagi jogi kifogást a jogalap megjelölése útján és az azt megalapozó tényeket, továbbá az ezek közötti összefüggés levezetésére vonatkozó jogi érvelést,

bb) a kereseti kérelem vitatott részét,

bc) a keresetlevélben feltüntetett tényekre, bizonyítékokra és bizonyítási indítványokra vonatkozó vitató nyilatkozatot és a védekezést megalapozó tényeket,

bd) a keresettel érvényesített jog, a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggést cáfoló jogi érvelést, és

be) a védekezést - ideértve az anyagi jogi kifogást is - megalapozó tényeket alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve bizonyítási indítványokat az e törvényben meghatározott módon.

[19] A Pp. 203. § (2) bekezdése szerint ha a fél az e törvényben vagy a bíróság felhívásában meghatározott valamely perfelvételi nyilatkozatot nem tüntet fel a perfelvételi iratban, úgy kell tekinteni - mindaddig, amíg nyilatkozatot nem tesz -, hogy a fél az ellenfél érintett tényállítását, jogállítását, illetve bizonyítékát nem vitatja, az ellenfél érintett kérelme, illetve indítványa teljesítését nem ellenzi, kivéve, ha korábban ezzel ellentétes nyilatkozatot tett, és a fél keresete vagy ellenkérelme megalapozásához nem kíván, illetve nem tud az érintett perfelvételi nyilatkozat szerinti tényállítást, jogállítást, kérelmet, bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt előterjeszteni.

[20] Az alperes helytállóan hivatkozott a fellebbezésben az MK. 95. számú állásfoglalásra, de abból téves jogi következtetést vont le: a hivatkozott állásfoglalás II., a

felmondási indok világosságával kapcsolatos része valóban tartalmazza, hogy nem szükséges a felmondási ok részletes leírása, hanem a körülményekhez képest elegendő az ok összefoglaló megjelölése is. Az állásfoglalás III., bizonyítási teherre vonatkozó része ugyanakkor rögzíti, hogy a munkaügyi jogvita során nemcsak a felmondás indokolásában kifejezetten közölt, hanem olyan további tények és körülmények bizonyításának is helye lehet, amelyek - az indokolás keretein belül maradván - azt kiegészítik és alátámasztják. A bizonyítás azonban nem lépheti túl a felmondásban közölt indokolás kereteit, mert az ellenkező álláspont lehetővé tenné, hogy a munkáltató a felmondásának jogosságát olyan új felmondási okra alapítsa, amelyet az írásbeli felmondásban törvényben megszabott módon nem közölt. Ebből következik, hogy a az alperes által közölt felmondás indoka, az átszervezés folytató munkakör megszűnése világos volt, mely az elsőfokú eljárásban nem is volt vitatott. Ettől eltérő kérdés, hogy az alperes a felmondási indok valóságát bizonyította-e. Ehhez a felmondás indokában szereplő munkakör megszűnésének tényleges megvalósulását az alperesnek kellő részletességgel elő kellett volna adnia, azaz nyilatkoznia kellett volna arról, hogy a felperes munkaköri feladatai közül melyek maradtak meg, melyek szűntek meg, a megmaradt munkaköri feladatokat az alperes mely munkavállalók útján miként látja el. Az alperesnek e tényállításait az erre vonatkozó bizonyítékokkal kellett volna igazolnia, önmagában az átszervezés bizonyítása nem elégséges, a munkakör megszűnését és annak mikéntjét is bizonyítani kell. Mindezek folytán az elsőfokú bíróság ítélete nem sértette az Mt. 64.§ (1)-(2) bekezdéseit, Mt. 66.§ (1)-(2) bekezdéseit.

[21] Nincs arra vonatkozó peradat, hogy az alperesnél más vetőmag üzemvezető munkakör is volt, így teljességgel lényegtelen az az alperesi perbeli hivatkozás, hogy a felperes Település2i vetőmag üzemvezetői munkaköre szűnt meg. Ha a munkáltató azt állítja a felmondásban, hogy a vetőmag üzemvezetői munkakör átszervezés folytán megszűnt, akkor az azt jelenti, hogy ha több vetőmag üzemvezetőt alkalmaz, akkor azok létszáma eggyel csökkent, ha pedig mindösszesen egyetlen vetőmag üzemvezetője van, akkor ezt követően nem vett fel új munkavállalót a munkakörbe, se Település2re, sem más telephelyre. E tekintetben volt releváns az elsőfokú bíróság Település1i munkavégzési helyre való állásfelajánlással kapcsolatos indokolása. Akkor is jogellenes ugyanis a felmondás, ha az alperes nem Település2n, hanem Település1en létesített új vetőmag üzemvezetői munkakört, miután ilyen esetben a munkakör nem szűnt meg. Az elsőfokú bíróság indokolása erre tekintettel nem sértette az Mt. 66.§ (4) és (5) bekezdéseit, az állásfelajánlás nem a felperes védett korával összefüggésben merült fel.

[22] Megalapozatlanok az alperes eljárásjogi jogszabálysértésre vonatkozó fellebbezési hivatkozásai.

[23] Az elsőfokú bírósága Pp. 237. § előírásait teljesítette, több alkalommal is közrehatott abban, hogy az alperes ellentmondásos és hiányos perfelvételi nyilatkozatát teljeskörűen előadja. Az elsőfokú bíróság a perfelvételi tárgyalás kitűzése előtt a keresettel szembeni írásbeli ellenkérelem előterjesztését követően a Pp. 187-188. § szerint eljárva további írásbeli perfelvételt rendelt el. A válasziratot és a viszontválaszt követően az elsőfokú bíróság összesen három perfelvételi tárgyalást tartott, melyet egy érdemi tárgyalás követett. Az elsőfokú bíróság az első tárgyaláson összegezte a jogvita szempontjából lényeges nyilatkozatokat, melyre az alperes észrevételt tett. Az elsőfokú bíróság a Pp. 237. § (1) és (4)

bekezdései szerint eljárva a hiányos és ellentmondásos alperesi perfelvételi nyilatkozat tisztázása érdekében kérdéseket tett fel, az alperes azonban ekkor is mindösszesen azt állította, hogy egy nyelvtani tévedés okozta a keresetet, a munkakör Település2n szűnt meg, a feladatok folyamatosan kerültek le Település1re. Az elsőfokú bíróság a 9. számú tárgyalási jegyzőkönyvben tájékoztatta a feleket a bizonyítási kötelezettségről és teherről oly módon, hogy az alperest terheli annak bizonyítása, hogy a felmondás indoka valós és okszerű, azaz az alperesi szervezetben végrehajtott átszervezés folytán a felperes munkaköre megszüntetésre került. Az alperes a bíróság felhívásai, a felperes vitatása ellenére olyan tényállításokat nem tett, amelyek igazolták volna a felperesi munkakör megszűnését. Arra nézve az alperes egyáltalán nem tett konkrét tényelőadást, hogy a felperes egyes munkaköri feladatait ki, illetve kik látják el. Nemcsak a bíróság, de a felperes is észrevételezte, hogy nem világos, hogy az alperes álláspontja szerint a munkakör megszűnt-e vagy átkerült Település1re, továbbá hogy a becsatolt tulajdoni lapok és cégkivonat nem alkalmas a felmondás jogszerűségének igazolására. Az alperesi képviselő több alkalommal megerősítette, hogy a vetőmag üzemvezetői munkakör megszűnt Település2n, az átkerült Település1re. A 4.M.70.429/2020/9. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. bekezdésében az alperesi jogi képviselő úgy nyilatkozott, hogy a felmondás valóságtartalma tekintetében mindent előadtak, egyéb bizonyítási indítványa nincs. Az alperes eljárási jogai a megfelelő tájékoztatással, kérdésfeltevéssel és nyilatkozattételi lehetőséggel teljes mértékben biztosítva voltak.

[24] A Pp. 237.§ (5) bekezdése szerint a bíróság a felek kérelmének és jogállításának korlátaiban belül gyakorolja az anyagi pervezetést. Az alperes tudta, hogy neki kell bizonyítani a felmondás indokának valóságát és okszerűségét. Az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében hozzájárul a jogvita kereteinek tisztázásához és közrehat a perfelvételi nyilatkozat teljeskörű előadásában, de az érdemi védekezés, a releváns tények és bizonyítékok előadását az alperes helyett nem pótolhatja. Az elsőfokú bíróságnak nem szükséges tájékoztatnia a bizonyítási kötelezettséggel tisztában lévő felet arról, hogy állításait pontosan milyen bizonyítékokkal és bizonyítási indítványokkal tudja igazolni. Ez a mértékű beavatkozás sértené a fegyveregyenlőség elvét is.

[25] A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság mérlegelése okszerű volt, abban iratellenes és logikátlan megállapítások nem voltak. A bizonyítás eredményének mérlegelése megfelelt a Pp. 279. § (1) bekezdésének: a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján, a meggyőződése szerint állapította meg. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy az alperes által csatolt fényképek és a Település1i fióktelepre vonatkozó egyéb okiratok legfeljebb az átszervezés tényét igazolják, de az átszervezés folytáni munkakör megszüntetést nem. A másodfokú bíróság ezt azzal egészíti ki, hogy az alperes által közölt létszámadatok és azok változása önmagukban nem lényegesek, mert a felperes munkakörének és a munkakört képező, konkrét munkaköri feladatok ellátásának van jelentősége. Az alperes hiányos érdemi védekezésének hiányában nem kifogásolhatja alappal a bizonyítás eredménytelenségének megállapítását olyan tények, körülmények vonatkozásában, amit nem adott elő, és amelyre bizonyítékokat, bizonyítási indítványt sem terjesztett elő. Mindezek folytán az elsőfokú bíróság az Mt. 64.§ (2) bekezdése és a Pp. 265.§ (1) bekezdése szerint helyesen terhelte a bizonyítás elmaradásának és sikertelenségének a következményeit az alperesre.

[26] Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a jogi indokolási kötelezettségét sem, az ítélet jogi indokolása a Pp. 346.§ (5) bekezdésének megfelelt, az tartalmazta az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat, azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A bírói gyakorlat szerint a bíróságoknak a határozatukat a szükséges mértékben kell megindokolniuk, amelynek körét az adott ügy jellege és az eljárás során tisztázásra váró körülmények terjedelme határozza meg (Mfv.I.10.137/2017/5.). Önmagában az, hogy a fél nem ért egyet a bíróság által adott indokolással, nem jelenti a jogi indokolási kötelezettség megsértését. Az alperes nem kifogásolhatja alappal a tényállás megállapításának hiányát olyan tények, körülmények vonatkozásában, amit nem vitatott, illetőleg nem adott elő.

[27] Az alperes a másodfokú eljárás során a távolléti díj összegét nem vitatta, ezzel kapcsolatosan jogszabálysértésre nem hivatkozott, ezért az a másodfokú eljárásnak nem volt tárgya.

[28] Az alperes fellebbezése az egyéb megsértett jogszabályhelyekkel kapcsolatban – a már elbíráltakon kívül – a Pp. 371.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti jogi indokolást, érvelést nem adott elő, így azok nem voltak vizsgálhatóak. A munkaviszony létesítésének idejét az elsőfokú bíróság csak az ellentmondásos alperesi előadással összefüggésben mérlegelte, de annak perdöntő jelentősége nem volt az ügyben, a felek szabadon megállapodhattak határozatlan idejű munkaviszonyban is. Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által a fellebbezésében kifogásolt, az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértés nem történt az elsőfokú eljárás során.

[29] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[30] A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet nem teljes összegben ítélte meg, ugyanakkor elutasító rendelkezést sem hozott. E tekintetben a Pp. 355.§ (2) bekezdése alapján helye van az ítélet kiegészítésének.

Záró rész

[31] A felperes felhívás ellenére fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a másodfokú eljárással összefüggésben költséget nem számított fel, ezért a Pp. 364. § folytán

alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az e tárgyban történő határozathozatalt mellőzte.

[32] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 364. § folytán alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére. A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[33] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján eljárva tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést.

[34] Az ítélet elleni további fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Település2, 2021. április 29.

dr. Vajas Sándor s.k.
dr. Kovács Edit s.k.
a tanács elnöke
bíró

dr. Kulisity Mária s.k.

előadó bíró